Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36559
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

æ uolum eum uidere post multos annos. Dic adeos eu
stasius. Talem hominem n cognoui. nam æ ego pegrinus
sum. Et assumens eos duxit in hospicium suum. æ abiit eme
re uinum ut potarent eos ppter estum. Et dixit ad dnm
domus in qua hospitabat. Hoc mihi s isti homines. æ
ppter hoc huc uenerunt. pbe g m uinum æ cibos ut
fruant. æ reddam ea tibi intempore demercede mea. Ille
v alacriter pbuit ei que fuerant necessaria. Reficiens
aut eos eustasius n poterat sustinere recolens porem
uitam sua. æ pfundebat lacrimis. Foras aut egrediens
plorabat. æ lauans faciem sua rursus ingrediebat. æ
ministrabat eis. Illi v considerantes eum. ceperunt pau
latim ad agnitione uisionis eius uenire. dicentes ad alte
rutrum. Qua similis e iste homo illi que querimus. Ynus
aut ait sotio suo. Valde similis ei e. Considerem g si habæ
signum in ceruice sua ex ictu belli. Et cum audissent signum
dixerunt. Ipse est. Et confestim exilientes osculabantur
eum. æ cum lacrimis interrogabant si ipse eet qui aliquan
do magister miltum fuerat. Ille v pfusis lacrimis dice
bat. non sum ego. Demonstrantes v illi signum in ceruice
illius. æ iurantes quod ipse essæ magister miltum pla
cidas. de uxore eius æ filius interrogabant eum qd essæ
factum. æ alia plura comemorabant ei. Tunc efessus est
quod ipse eeæ. æ de uxore æ filius quod mortui essent.
Et cum hec dixissæ. omnes uici illi homines. quasi ad
spectaculu uenebant. Tunc g miltes exponebant eis
de uirtute uiri. æ de priori eius gla. Audientes aut
flebant dicentes. Quanta exaltatio uiri nobis sub
mercede seruiunt. Tunc miltes insinuauerunt ei
sciocni quia habæ signum aliqd cicatricis in ceruice sua